

Rozália Madarász

Olga Hadžić (1946-2019)

Napustila nas je jedinstvena i neponovljiva osoba, čiji prerani odlazak ostavlja u našim srcima veliku prazninu.

Sretali smo je po keju, po Zmaj Jovinoj, u Dunavskom parku, kako se svojom zaraznom vedrinom glasno raduje svim našim uspesima: novim bebama u kolicima, hvaleći roditelje i dete podjednako, našim prihvaćenim radovima, objavljenim knjigama, našim sitnim koracima u napredovanju kroz profesionalni ili lični život. Sretali smo je po hodnicima našeg fakulteta, u Klubu, ili smo vodili vesele i bučne rasprave u našim kabinetima. Teško je pomiriti se sa činjenicom da toga više neće biti.

Ja sam profesoricu Olgu Hadžić upoznala pe 39 godina, ali je njeno ime počelo da me inspiriše nekoliko godina ranije. Vraćali smo se vozom iz Bečića, sa Saveznog takmičenja iz matematike, koje je za nas nekoliko iz Kikinde bila prava katastrofa. Posle fantastičnih uspeha na opštinskom i pokrajinskom nivou, bili smo razbijeni, razočarani sa jednocifrenim brojem bodova što smo osvojili, čvrsto odlučivši da matematiku više nećemo taknuti, i da ćemo upisati studije književnosti, medicine, ili bilo šta, što nema veze sa matematikom. Posebno smo neutešne bile nas par devojaka iz Vojvodine, koje smo pored standardnog nedostatka samopouzdanja koje karakteriše tu životnu dob, još više učvrstile stav da izgleda matematika NIJE ZA DEVOJKE...

Tada je naš profesor spomenuo izvesnu Olgu Hadžić, koja je u to vreme imala tek nešto više od 30 godina. Pričao nam je kako je fantastična, kako je doktorirala veoma mlada, kako piše naučne radove, i to u jednom Novom Sadu, 100 kilometara daleko od Kikinde... Znali smo da su postojale nekad davno naučnice kao što su Sofija Kovalevska i Marija Kiri, ali ovo saznanje je bilo mnogo stvarnije...

Od toga dana, Olga Hadžić nam je postala inspiracija, zbog koje smo nas nekoliko upisale matematiku, tehničku fiziku, mašinstvo, graúevinski fakultet,...

Sad, iz ove perspektive, kad bismo želeli ukratko da objasnimo zašto je profesorica Olga Hadžić toliko uticala na našu generaciju iz 60 i neke, rekla bih da je to i dalje zato što je bila inspiracija i to iz tri razloga:

Prvo, kao NAUČNIK: posvećena, radna, neumorna. Naučnik koga motiviše unutrašnja radoznalost i koja se hrabro, u svojoj šestoj deceniji upušta u novu naučnu oblast, koja sa oduševljenjem priča o najnovijim radovima iz psihologije, o zadovoljstvu poslom, socijalnoj pokretljivosti ili o teoriji Big Five...

Drugo, Olga Hadžić nas je inspirisala kao NASTAVNIK. Prilikom našeg poslednjeg razgovora u četvrtak, 17. januara 2019, ponovila je koliko je duboko ubeđena da je biti dobar nastavnik mnogo vrednije nego napisati 200 naučnih radova.

I treće, inspirisala nas je kao veliki ČOVEK. Nesebično je pomagala, savetovala, tešila, hvalila i hrabrila. I opraštala. Posle svakog razgovora sa njom, osetili smo se ne samo vedrije, nego i kao bolji ljudi. Svojim primerom je pokazala koliko je važno da se radujemo uspesima naših kolega i koliko je važno opraštati.

Draga profesorice Olga.

Hvala Vam još jednom što smo imali čast da nas učite i inspirišete, da budemo hrabri u nauci, bolji nastavnici i bolji ljudi. Uspomenu na Vas ćemo zauvek nositi u našim srcima.

Neka joj je večna slava i hvala.

U Novom Sadu, 1. februara 2019.